

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 17. 3. 2022 v Brně o stížnosti **odsouzeného R. R. nar. XXXX**, trvale bytem XXXX XXXX, adresa pro doručování XXXX, XXXX, proti usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 11. 1. 2022, č. j. 43 T 98/2019-158,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Trestním příkazem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 30. 8. 2019, č. j. 43 T 98/2019-84, který nabyl právní moci dne 3. 10. 2019, byl tehdy obviněný R. R., narozený XXXX, uznán vinným přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu za to uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále mu podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla uložena povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil poškozenému D. D. nahradil škodu (29.700 Kč), kterou trestným činem způsobil.
2. Napadeným usnesením Okresní soud Brno-venkov podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku rozhodl, že odsouzený R. R. vykoná trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který mu byl uložen výše uvedeným trestním příkazem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 30. 8. 2019, č. j. 43 T 98/2019-84, neboť se ve zkušební době neosvědčil. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl odsouzený pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.
3. Proti tomuto usnesení podal odsouzený R. R. písemně včas stížnost, neboť s ním nesouhlasí. Předmětné usnesení napadá v plném rozsahu pro nesprávnost jeho výroku a pro porušení ustanovení o řízení, které usnesení předcházelo, neboť bylo vydáno v rozporu s právními předpisy i se skutkovými zjištěními a samotné řízení bylo stíženo procesními vadami takového charakteru, že zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí a mají za následek nesprávnost výroku. Poukazuje na to, že písemně i osobně na veřejném zasedání dne 6.9.2021 a výslechu dne 9.3.2021 podrobně rozvedl důvody, pro které nebyl schopen zaplatit způsobenou škodu. Tyto důvody přetrvávají i nadále. Je toho názoru, že poškozenému primárně nejde o dosažení úhrady náhrady škody, nýbrž o to se mu za každou cenu pomstít a dosáhnout přeměny jeho podmíněného trestu na trest nepodmíněný. Poškozený není neuhrazením dlužné částky nijak existenčně ohrožen a zneužívá soud toliko jako nástroj pomsty jeho osobě a rodině. Není pravdou, že nereagoval na výzvy poškozeného, neboť k žádným takovým výzvám od veřejného zasedání dne 6. 9. 2021 nedošlo. Není pravdou ani to, že mu byla v této době ze strany poškozeného nabídnuta možnost úhrady dluhu ve splátkách. Vady napadeného rozhodnutí jsou vady spočívající v posouzení

důvodnosti postupu podle § 83 odst. 1 tr. zákona. Nedostatkem napadeného rozhodnutí je to, že se okresní soud naprosto nezabýval otázkou, zda nezaplacení způsobené škody bylo ze strany odsouzeného skutečně zaviněné, tedy, zda mu v tom nezabránila nějaká závažná objektivní skutečnost. V tomto směru okresní soud dostatečně neprovedl dokazování, když odsouzeného v tomto směru dostatečně nevyslechl a rozhodující informace nezjistil ani jiným způsobem. Soud také v této věci vůbec nevyslechl poškozeného. Dále je odsouzený toho názoru, že zkušební doba podmíněného odsouzení skončila dne 3.4.2020. Lhůta jednoho roku pro vydání rozhodnutí podle ust. 83 odst. 1 tr. zák. má uplynula dne 4.4.2021. Okresní soud tak rozhodoval ve veřejném zasedání konaném dne 11.1.2022 podle ust. § 83 odst. 1 tr. zák. až po uplynutí více než devíti měsíců po roční lhůtě uvedené v ust. § 83 odst. 3 tr. zák. Přestože rozhodoval až po uplynutí této lhůty, nevyřešil jako předběžnou otázku, zda skutečně z jeho viny nebylo rozhodnuto v jednoroční lhůtě, neprovedl k této otázce ani žádné důkazy a v napadeném usnesení se touto otázkou vůbec nezabýval. V předmětné věci nedošlo k tomu, že by nedodržení lhůty bylo jím zaviněno. S odkazem na výše uvedené má za to, že dle ust. § 83 odst. 3 tr. zák. se ve zkušební době osvědčil, neboť soud neučinil do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí o vykonání trestu podle § 83 odst. 1, ani nerozhodl o tom, že se podmíněné odsouzení ponechává v platnosti. Nastala tak zákonná fikce osvědčení, která má stejné účinky, jako rozhodnutí soudu o osvědčení dle ust. § 83 odst. 1 tr. zák. a nelze tak již rozhodnout o tom, že se podmíněně odložený trest vykoná. Odsouzený dále namítá, že vykonávací řízení, jež předchází napadenému rozhodnutí, vykazuje zásadní procesní vadu spočívající v tom, že mu bylo upřeno právo na obhajobu. Problém spočívá v tom, že veřejné zasedání, jež bylo v této věci konáno dne 11.1.2006 (patrně 11. 1. 2022 – pozn. stížnostního soudu), správně konáno být nemělo, neboť k němu nebyl řádně písemně předvolán. Na veřejném zasedání dne 6.9.2021 se vyjádřil, že dalšího veřejného zasedání se chce zúčastnit, nicméně na místě mu nebyl sdělen jeho termín a žádné předvolání k dalšímu veřejnému zasedání mu nebylo nikdy doručeno. Pokud toto soud neučinil, nezbyvá než konstatovat porušení jeho základního procesního práva být ve věci slyšen. Závěrem podané stížnosti odsouzený shrnuje, že neexistují důvody k nařízení vykonání podmíněně odloženého trestu ve smyslu ust. § 83 odst. 1 tr. zák., sekundárně se pak domnívá, že v předmětné věci bylo rozhodnuto v rozporu s ust. § 83 odst. 3 tr. zák., a nakonec dovozuje, že okresní soud nedostal svým procesním povinností, když řádně neprovedl ve věci dokazování a nerespektoval procesní práva odsouzeného. S ohledem na uvedené proto navrhl, aby Krajský soud v Brně, jako nadřízený orgán, postupem daným v ust. § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu napadené usnesení v celém jeho rozsahu zrušil a sám ve věci samé rozhodl tak, že se jako podmíněně odsouzený osvědčil; event. nechť okresní soud postupem daným v ust. § 146 odst. 1 tr. řádu o této stížnosti sám rozhodl autoremedurou tak, že se jako podmíněně odsouzený osvědčil.

4. Krajský soud v Brně podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, avšak stížnost odsouzeného R. v meritu věci důvodnou neshledal.
5. Předně je třeba říci, že je možno akceptovat jedinou námitku odsouzeného, a to že v odůvodnění napadeného usnesení okresní soud v rozporu s logikou nesprávně uvádí, že „zkušební doba podmíněného odsouzení plyne od 3. 10. 2019 do 3. 4. 2019“. Nepochybně jde o zřejmou nesprávnost, která však nemá žádný vliv na výrok napadeného usnesení, jenž je stížnostním soudem přezkoumáván. Dalším námitkám uvedeným odsouzeným v podané stížnosti však krajský soud nepřisvědčil.
6. Pro objektivní posouzení věci je nejprve nutné správně vymezit, kdy vlastně u odsouzeného R. v předmětné trestní věci zkušební doba stanovená shora v uvedeném trestním příkazu běžela. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 3. 10. 2019 a zkušební doba byla vymezena trváním 18 měsíců od tohoto dne. Matematickým propočtem dle kalendáře (ke dni 3. 10. 2019 přičíst 18 měsíců) tak lze dospět k jedinému závěru, a to že zkušební doba podmíněného odsouzení u R. R. skončila dnem 3. 4. 2021. Jestliže odsouzený v podané stížnosti tvrdí, že zkušební doba skončila dnem 3. 4. 2020 a roční lhůta pro vydání rozhodnutí okresním soudem podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku marně uplynula dne 4. 4. 2021, pak nepochybně setrvává v omylu. Dle jeho takto

uváděných výpočtů by totiž zkušební doba v této trestní věci u odsouzeného trvala toliko 6 měsíců (od 3. 10. 2019 do 3. 4. 2020) a nikoliv 18 měsíců. Takže okresní soud podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku rozhodoval zcela jistě v roční zákonné lhůtě, která stále ještě běží do 3. 4. 2022.

7. Pokud jde o námitku odsouzeného, že k jednání soudu (veřejnému zasedání) na den 11. 1. 2022 nebyl řádně písemně předvolán („na veřejném zasedání dne 6. 9. 2021 se vyjádřil, že dalšího veřejného zasedání se chce zúčastnit, nicméně na místě mu nebyl sdělen jeho termín a žádné předvolání k dalšímu veřejnému zasedání mu nebylo nikdy doručeno“), pak opak je pravdou. Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 6. 9. 2021 totiž vyplývá, že před jeho skončením po zjištění, že strany nemají návrhy na doplnění dokazování, samosoudce vyhlásil usnesení, že „veřejné zasedání se odročuje na 11. 1. 2022 v 9:00 hodin, do j. s. č. 4/přízemí, budova JAB, za účelem ověření NŠ předložením dokladů odsouzeným, kdy odsouzený i OSZ berou termín na vědomí a nebudou již písemně obesláni“ (viz č. l. 144 p. v. spisu).
8. K vlastnímu výroku napadeného usnesení pak lze konstatovat, že je nepochybné a ze spisového materiálu to jednoznačně vyplývá, že odsouzený R. R., ačkoliv se nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení, kdy na něho byly kladeny podstatně vyšší nároky při řádném způsobu života, nevyužil dobrodiní poskytnutého mu soudem a nesplnil uloženou mu povinnost spočívající v úhradě dlužné částky poškozenému D. D. Za celou dobu zkušební doby, resp. až do konání veřejného zasedání dne 6. 9. 2021 a dne 11. 1. 2022 (za více než dva roky) odsouzený na svém dluhu dne 24. 3. 2021 (vlastně až ke konci zkušební doby) zaplatil pouze částku 5.000,- Kč, ačkoliv měl určitý peněžní příjem ze zaměstnání jako řidič v autodopravě (dle jeho slov pobíral cca 17.000 Kč měsíčně). Na věci nic nemění ani skutečnost, že v době konání veřejného zasedání 6. 9. 2021 byl v dočasné pracovní neschopnosti, kdy pobíral tzv. „nemocenskou“ v částce 8.500 Kč měsíčně. Maximální velkorysost a vstřícný přístup okresní soud prokázal i v tom, když odsouzenému dal další šanci dluh aspoň zčásti doplatit a splnit tak podmínku stanovenou v § 82 odst. 2 tr. zákoníku, aby nemusel jít uložený trest přímo vykonat, přesto se toto zcela minulo účinkem, a odsouzený do 11. 1. 2022 na náhradě škody poškozenému opět už vůbec ničeho neuhradil, přestože soudu dne 6. 9. 2021 sliboval, že tak učiní („zbývající část škody bych doplatil do 3 měsíců“). Odsouzený R. nesplněním povinnosti uložené mu soudem se takto ve zkušební době neosvědčil, a proto Krajský soud v Brně nepřisvědčil jeho stížnosti a naopak se plně ztotožnil s rozhodnutím soudu I. stupně, neboť tento postupoval správně a v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 tr. zákoníku. Soud I. stupně tedy rozhodoval o tom, zda odsouzený po skončení zkušební doby splňuje podmínky pro další trvání podmíněného odkladu pravomocně uloženého trestu odnětí svobody, případně se v této osvědčil, či nikoliv, a je-li třeba odsouzenému v důsledku jím porušených zákonných podmínek uložený trest odnětí svobody nařídít k přímému výkonu, což se také správně stalo. Ani stížnostní soud u odsouzeného takto vzhledem k charakteru původní trestné činnosti i nesplnění povinnosti dle § 82 odst. 2 tr. zákoníku neshledal natolik výjimečné okolnosti, aby bylo možno dovodit podmínky pro případné pokračování v podmíněném odkladu výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Stížnostní soud nepřisvědčil stížnosti odsouzeného i z toho důvodu, že jeho opakovaně neplněné sliby spíše svědčí o neúctě k právnímu řádu našeho státu a zejména pak k soudním rozhodnutím, takže jakýkoliv výchovný trest u něho zde již postrádá své opodstatnění. Pokud byl odsouzený R. R. pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, pak se tak rovněž stalo zcela v souladu se zákonem, neboť pro zařazení do jiného (přísnějšího) typu věznice nejsou u něho splněny ani formální, ani materiální podmínky.
9. Protože Krajský soud v Brně shledal napadené usnesení zcela správným a zákonným, nezbylo než stížnost odsouzeného R. R. podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu jako nedůvodnou zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 17. března 2022

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Hlavina v. r.
soudce